Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціска̂ньска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 7. | Нинѣ: гр. к. Θеодосія В. — рим. к. Іоанн. | Завтра: гр. к. П.31 и по Пр. — рим. к. 3 по 3 Кр. | Субота 11 (23) сѣчня 1892. | Всхôдъ сонця 7 г. 42 м.; заходъ 4 г. 43 м. Баром. 769; термом. —12·4° — 19·3°. | Рокъ II.

Бійка въ французскôмъ парляментѣ.

Такѝ рѣчи, якъ проста бійка, записуе ся хиба лишь въ новинкахъ, але бійка въ французскôмъ парляментѣ, яка вôдбула ся дня 19 с. м., переходить значно всѣ того рода скандальнѝ сцены, въ котрыхъ любують ся звычайно лишь простѝ люде зъ улицѣ. То що стало ся того дня въ французскôмъ парляментѣ, переходить всѣ скандалы, якѝ дѣяли ся коли небудь и въ якôмъ небудь парляментѣ. Бувало вже, що въ якôмсь парляментѣ сварили ся послы, що обкидали себе послѣдными словами, приходило неразъ и до бійки въ парляментѣ и поза парляментомъ, але того ще не було, щобы міністеръ на повнôмъ засѣданю палаты вдаривъ въ лице посла и щобы рôвночасно розпочалась бійка мѣжь другими послами въ палатѣ. Сцена, яка вôдбула ся въ французскôй палатѣ пословъ дня 19 с. м., есть такъ характеристична для вôдносинъ французскихъ, для французского парляментаризму, що годить ся подати о нѣй близшѝ вѣсти.

Причину до згаданыхъ скандалôвъ подали булянжисты, котрѝ всѣлякими способами старають ся компромітувати Францію и еи теперѣшне правительство. Оденъ зъ проводирôвъ булянжистôвъ, Рошфоръ, редакторо ґазеты „Intransigeant“, котрого рôвночасно зъ Булянжеромъ выгнано зъ Франціи а котрый теперь сидить въ Брукселли, не перестае зъ вôдтамъ оклеветувати теперѣшне французске правительство, а особливо міністра Констанса, котрый найбôльше допѣкъ буляжистамъ, бо взявъ ся бувъ енерґічно до нихъ и на кождôмъ кроцѣ спинявъ ихъ аґітаційну роботу. Той Рошфоръ писавъ въ своѣй ґазетѣ, що Констансъ закравъ публичнѝ и приватнѝ грошѣ, що при помочи поліціи выкликувавъ бунты, абы вôдтакъ ихъ усмиряти и показувати, якій то вôнъ нѣбы дбалый про добро и спокôй въ краю, якій зручный и енерґічный. Дôсталась при тôмъ и другимъ міністрамъ, а особливо Рувієрови, котрому зновъ Рошфоръ закидувавъ що вôнъ фондами почтовыхъ касъ ощадности, заробивъ для себе кôлька міліонôвъ, а Ріботови за то, що вôнъ веде свою політику заграничну за россійскѝ рублѣ.

По такôмъ приготовленю прийшло въ парляментѣ до згаданыхъ повысше сценъ. Буляжистъ Лесенъ поставивъ въ палатѣ интерпеляцію, котру такъ формулувавъ: „Якѝ мѣры думае предприняти правительство противъ ґазеты Intransigeant, позаякъ та ґазета робить тяжкѝ закиды одному членови кабінету (Констансови)? Котрого дня схоче правительство дати на то вôдповѣдь? На то вôдповѣвъ президентъ кабінету, Фрейсіне, що та интерпеляція мае лишь то на цѣли, щобы въ парляментѣ можна вôдчитати всѣ тѝ закиды, робленѝ міністрамъ и надати имъ тымъ способомъ ще бôльшого розголосу. Що до мене — сказавъ Фрейсіне — то я на то не згоджу ся и не дамъ нѣякои вôдповѣди. Нехай палата сама рѣшить, чи парляментъ на то, шобы въ нѣмъ клеветати на правительство и его ганьбити.

Кôлькохъ пословъ зажадало вôдтакъ, щобы палата рѣшила насампередъ, чи треба ту интерпеляцію допустити. Въ сѣй справѣ забравъ голосъ буляжистъ Льоръ и выйшовши на трибуну сказавъ мѣжь иншимъ: „Президентъ міністрôвъ ошибаесь, коли думае, що Лесенъ хоче вôдчитати тѝ статьѣ; нашъ товаришъ хоче порушити важнѣйше пытане, бо справу поваги правительства. Коли нашому жаданю не вдоволить ся, то буде видко, що палата готова знищити свободу, щобы лишь покрыти члена правительства, котрого публичне мнѣне напятнувало“.

По сѣмъ зробило ся въ палатѣ велике замѣшане; наставъ страшный крикъ. Президентъ палаты хотѣвъ дати нагану Льорови, а той якъ разъ въ тôй хвили сходить зъ трибуны. Міністеръ Констансъ, блѣдый якъ стѣна, вставъ зъ свого мѣсця, пôдбѣгъ до Льора и вдаривъ его зъ цѣлои силы въ лице. Льоръ, не лѣнивый, хоче вôддати и мѣжь ними обома розпочинае ся бійка на кулаки. Въ палатѣ робить ся страшный заколотъ; збѣгають ся послы и служба парляментарна, котра хоче бючихъ ся розборонити. Тымчасомъ настае нова сцена мѣжь послами. Середъ загального заколоту настае сварка мѣжь републиканьскимъ посломъ Дельпешомъ а буляжистомъ Кастленомъ. Дельпешъ вдаривъ въ лице Кастлена. Зробивъ ся ще бôльшій крикъ; бійка веде ся въ двохъ мѣсцяхъ, ґалерія кричить, президентъ дзвонить, служба парляментарна бѣгае непорадна; нема способу, щобы зробити спокôй въ палатѣ. Президентъ Фльоке видить, що нема рады, встае изъ свого мѣсця, кладе капелюхъ на голову и выходить, на знакъ, що засѣдане закрыто. Всѣ повыбѣгали на кульоары, а тамъ нова сцена, нова бійка. До Дельпеша прискочили секунданты Кастлена и взывають его на поединокъ. Вôнъ сварить ся зъ ними въ однôмъ мѣсци, а въ другôмъ розпочалась сварка межи якимсь журналістомъ и посломъ Будомъ. Посолъ Будо дôставъ кôлька разôвъ въ лице вôдъ журналіста Служ-

5

Очищена душа.

Зъ Мадярского, Людвика Тольная.

(Дальше.)

— Що то значить ся, чого то Гінариха ажь въ сей куть зайшла? — вôдозвала ся панѣ Мігалій до доньки, показуючи ѣй Гінариху. А донька зшивала якъ разъ величезну плахту до накрываня возôвъ для фірмы Вайсъ и Форґо.

— Хто? Гінариха?

Але ось вже й запукавъ хтось до дверей.

— Просимо! — вôдозвались обѣ женщины и стали чимъ скорше прикрывати величезну плахту то хустками то одежею та прибравши горду поставу, чекали вже на входячу.

Панѣ Гінариха усмѣхаючись та кланяючись якъ найчемнѣйше, пôдôйшла до панѣ Мігалій та обняла ся зъ нею, а вôдтакъ ще поцѣлувала два, три разы й панну Берту.

— А що? правда, люба, добра панѣ Мігалій, Вамъ и на гадку не приходить, чого я до васъ зайшла?

— А вжежь, що не знаю, — вôдповѣла панѣ Мігалій рѣшучо. О скôлько собѣ пригадую то я нѣколи не була нѣчого винна пану Гінарови.

— Хрань Боже, тажь я и мôй чоловѣкъ були бы щасливѝ, колибъ могли вамъ лишь чимъ небудь служити. Я прийшла лишь розказати вамъ про мого свояка та похвалити ся нимъ, що то за добра, честна людина, той лѣсничій, що повдовѣвъ... ой, панно Берто, не кажѣть, що не хочете вôддавати ся, вы все ще тота сама красна Берта Мігалій!

— Отъ, не говорѣть, — вôдповѣла бѣдна дѣвчина зарумянѣвшись, и давно похованѝ надѣѣ вôджили въ нѣй наново.

— Таки такъ, — справдѣ такъ... коли ваша ласка, дайте скляночку воды напити ся. Кажуть, що зъ Беречковои криницѣ найлѣпша вода.

Хитра жѣнка хотѣла лишь на хвильку позбути ся дѣвчины, щобы остати ся зъ матѣрію самъ на самъ.

— Моя добра, люба, дорога панѣ Мігалій вызжь знаете, що я для васъ и вашои родины була завсѣгды щира та й на будуче буду, я готова для васъ все зробити, а такъ само и мôй чоловѣкъ стоить вамъ кождои хвилѣ до услуги; можужь васъ просити о маленьку выгоду?

— Прошу, кажѣть.

— Анна Берчі хотѣла бы мати кôлька слôвъ вôдъ панны Берты, чорне на бѣлôмъ, отъ такъ хочь бы олôвцемъ, бо то впрочôмъ все одно, чимъ то буде написано, — щобы она ѣй отже написала, що не робить собѣ нѣякого права до пана Фаркаша, бо то, видите, суть такѝ люде, що думають безъ всякои причины, що они обое були вже зъ собою законно зарученѝ. Я то, видите знаю добре, що такъ не було, бо стара Фаркашиха, то за надто горда особа, щобы позволила свому сынови, потомкови высокого роду, подружити ся хочь бы и зô знаменитою але все таки мѣщаньскою родиною. Дайтежь слово, панѣ, що поможете менѣ въ тôмъ, абы вôдъ панны Берты таке письмо дôстати. Я вамъ тои выгоды до самои смерти не забуду, та й мôй чоловѣкъ буде вамъ за то дуже вдячный. Ну, якъ, обѣцяете?

И Гінариха кинулась старусѣ на шию.

— Охъ, дякую вамъ по тысячь разôвъ а теперь скажу вамъ, моя дорога тѣточко, длячого я васъ о то прошу. Отъ просто длятого, що я хотѣла бы всякимъ поганымъ пôдозрѣнямъ конець зробити. Бо то, бачите, свѣтъ недобрый а честь сироты дѣвчины, то якъ зеркало, на котре и хухнути не можна. Коли панна Берта выставить менѣ письмо, що мѣжь нею а тымъ молодымъ чоловѣкомъ не було нѣякихъ поважнѣйшихъ вôдносинъ, то всѣ тотѝ подлѝ сплетнѣ розплынуть ся якъ вода; кажу вамъ, якъ вода!

Пани Гінарисѣ тѝ слова мабуть дуже сподобали ся, бо она встала, пôдôйшла до зеркала и дивлячись въ него ще разъ сказала: якъ вода!

Вôйшла панна Берта и принесла воды якъ колись тымъ, що сватали ся до неи, лишь на одну склянку на якôйсь старôй таци и кôлька кусникôвъ тѣсточокъ.

Панѣ Гінариха пила воду поволеньки якъ велика дама, уломила кусничокъ прирумяненого тѣсточка, усмѣхала ся, розклонювала ся и звиняла ся безъ кôнця що она така смѣла

ба парляментарна завзываѥ зновъ послôвъ, щобы они розходили ся, бо въ противнôмъ случаю буде мусѣла ихъ выкинути зъ парляменту. Ажь теперь зробивъ ся накопецъ спокôй.

Ото сумный образъ французского парляментаризму, вказуючій найлѣпше, якî теперь настали вôдносины въ Франціи. Міністеръ бє послôвъ, послы бють ся мѣжь собою, бють ся зъ журналістами а служба грозить, що выкине послôвъ зъ парляменту.

Въ цѣлôмъ скандалѣ цѣкаве ще и то, що якъ парляментъ такъ и публична опінія оправдують Констанса и кажуть, що добре зробивъ, що выбивъ Льора, котрому то впрочôмъ вже не першинка була брати по лици.

Справы краєвî.

(Краєвый фондъ позичковый на пôдпиранє краєвого промыслу). Выдѣлъ краєвый оголосивъ комунікатъ зъ рôчного обороту промыслового фонду за часъ вôдъ 1 серпня 1890 до 1 серпня 1891, въ котрôмъ сконстатовано, що фондъ позичковый, заложеный краєвымъ Соймомъ для пôдпираня промыслу въ Галичинѣ, показуѥ зъ кождымъ рокомъ бôльшій оборотъ. Именно рухъ у вôддѣлѣ позичокъ бувъ въ тôмъ остатнôмъ часѣ найсильнѣйшій вôдъ часу заложеня краєвого фонду промыслового. Въ першôмъ пôврочцѣ 1891 удѣлено позичокъ загаломъ 75, на суму 243.873 зр. 8 кр., а дочисливши до того станъ готôвки ульокованои въ краєвôмъ банку на суму 53.943 зр., покаже ся, що станъ того фонду выносить 297.816 зр. 8 кр. Що позички удѣлюванî зъ краєвого фонду промыслового дôйшли до такъ великои сумы, то причину сего треба шукати въ тôмъ, що поступъ промыслу въ Галичинѣ очевидно що разъ бôльшій. Цѣль роздаваныхъ позичокъ ясно вызначена въ осôбнôмъ плянѣ. Сей плянъ уложеный фаховыми знатоками и на основѣ першихъ досвѣдôвъ, котрî дорого коштували. На першôмъ мѣсци поставлено цѣль, щобы змагати до пôдпираня ткацкого и шкôряного промыслу, а вôдтакъ розширено акцію на керамічный промыслъ.

Найприхильнѣйшои опѣки зазнавали спôлки на удѣлахъ, котрî закладались въ промысловыхъ цѣляхъ численными зборами малыхъ ремѣсникôвъ, щобы тымъ способомъ вытворити бôльшій предпріємства. И такъ въ наслѣдокъ пôдпомоги зъ краєвого фонду повстало въ Галичинѣ девять ткацкихъ спôлокъ, котрî змагають до того, щобы сполучити ся въ сильный союзъ и вести спôльну систематичну борбу зъ чужою конкуренцією. Першимъ и важнѣйшимъ успѣхомъ сеи спôльнои акціи ткацкихъ товариствъ, єсть фабрика бліхованя и апретуры полотенъ въ Короснѣ, котра власне теперь будує ся.

Ряшѣвска гарбарня єсть великимъ поступомъ въ шкôрянôмъ промыслѣ галицкôмъ. Она дала першій почат окъ до выправы шкôръ на пôдошвы, котрî давнѣйше выключно спроваджувались зъ фабрикъ зъ поза Галичины. Въ техницѣ гарбарства ся фабрика вводить дуже многî доси тутъ незнанî улѣпшеня.

Двѣ великî фабрики фальцованыхъ дахôвокъ, одна у всхôднôй, а друга въ захôднôй Галичинѣ, запомагають ся кредитомъ зъ галицкого фонду промыслового и ведуть успѣшну конкуренцію зъ фабрикатами привожеными зъ поза Галичины, хочь давнѣйше заграниця мала рѣшучу перевагу надъ краєвыми выробами.

Крôмъ того краєвый Выдѣлъ зъ позичкового фонду, давъ кредитъ слѣдуючимъ фабрикамъ: першôй галицкôй фабрицѣ хірурґічныхъ опатрункôвъ, фабрицѣ плятерованыхъ выробôвъ, ґальвано-пластичному заведеню, суконничôй фабрицѣ, фабрицѣ деревляныхъ кôлкôвъ до чоботъ, фабрицѣ коркôвъ, двомъ спôлкамъ столярскимъ, однôй, котра просила о кредитъ на заложене складу матеріялôвъ, а другôй на выробъ дешевыхъ меблѣвъ и т. д.

Що въ галицкôмъ промыслѣ значный поступъ, можна вносити зъ тои обставины, що теперь щоразъ бôльше має ся до роботы зъ предпріємствами обчислеными на бôльшу скалю, якъ н. пр. фабрика апретуры полотна въ Короснѣ, ряшѣвска гарбарня, або паровî фабрики дахôвокъ. Суть то предпріємства зъ характеромъ зовсѣмъ фабричнымъ, обчисленî на велику продукцію, отже значить на великій кругъ интересованыхъ, обнимаючій або цѣлу Галичину або бодай значну частину краю.

······

(Зниженє шкôльныхъ престацій). На послѣдной сессіи соймовôй многî громады внесли петиціи до Сойму, щобы ихъ звôльнити вôдъ высокихъ престацій шкôльныхъ, котрî платять на основѣ добровôльныхъ декляраций на пенсію учителѣвъ народныхъ въ своихъ школахъ. Соймъ передавъ петиціи краєвому Выдѣлови до розслѣду и предложеня о тôмъ справозданя. Краєвый Выдѣлъ розслѣдивъ петиціи, взявъ пôдъ увагу некористный станъ маєтковый тыхъ громадъ и засягнувъ передъ остаточнымъ рѣшенемъ справы ще опініи краєвои Рады шкôльнои та рѣшивъ предложити Соймови внесеня, щобы вôдъ 1 сѣчня 1892 р. знизити пяти громадамъ въ захôднôй Галичинѣ дотеперѣшну престацію, а громаду Псары въ хшановскôмъ повѣтѣ освободити навѣть вôдъ обовязку заплаты довжныхъ престацій въ сумѣ 1673 зр 4 кр. У всхôднôй Галичинѣ шкôльнî престаціи мають знизитись двомъ громадамъ: Ортиничамъ въ повѣтѣ самборскôмъ зъ сумы 130 зр. на 100 зр. и Ковбаєвичамъ въ рудецкôмъ повѣтѣ зъ сумы 200 на 100 зр.

Переглядъ полїтичный.

Зъ Вѣдня доносять, що Архікнязь Отто переносить ся зъ цѣлымъ дворомъ вôдъ 1-го лютого до Праги и замешкає тамъ въ королевскôмъ замку.

На вчерашне засѣданє клюбу ґр. Гогенварта прибувъ п. міністеръ ґр. Фалькенгайнъ. Ґр. Гогенвартъ повитавъ п. Міністра дуже сердечно и заявивъ надѣю, що лична стрѣча п. Міністра зъ членами клюбу принесе безперечно добрî овочѣ. П. Міністеръ подякувавъ за приняте и заявивъ, що буде старати ся дѣлати въ дусѣ промовы предсѣдателя клюбу.

Пештеньскî дневники подають поголоску, що пос. Пленеръ має стати наслѣдникомъ ґр. Сеченього на посадѣ амбасадора въ Берлинѣ.

Пôсля Presse мали вчера розпочати ся конференціи угорского міністра фінансôвъ Векерлього зъ австрійскимъ міністромъ фінансôвъ дромъ Штайнбахомъ головно въ справѣ управильненя валюты. Зачувати такожь, що ґубернаторъ австро-угорского банку, Мозеръ, має вже въ найблизшôмъ часѣ уступити, такъ, щобы на зборахъ акціонерôвъ австро-угорского банку, котрî мають вôдбути ся дня 3 лютого, мôгъ вже бути представленый новый ґубернаторъ. Міністеръ Векерле єсть того погляду, що позаякъ банкъ має дуалістичный характеръ, то теперь повиненъ бути ґубернаторомъ якійсь Мадяръ. Fremdenblatt звертає зновъ на то увагу, що справа управильненя валюты не поступила ще такъ далеко, щобы можна вже говорити о безпосередной акціи.

Комісія колеґіѣ професорôвъ медичного факультету университету вѣденьского обробила проектъ реформы медичныхъ студій, пôсля котрого мають вôдпасти испыты подготовляючî зъ мінеральоґіи, ботаніки и зоольоґіи, а мають бути заведенî яко обовязковî выклады

и може ихъ непокоить, але єй страшно хотѣло ся побачити хочь на хвильку панну Берту знову, такъ хотѣло ся, що ажь не могла вытримати.

— Кажу вамъ щиро, моя люба панѣ Мігалій, що я васъ обоє неразъ, не сто разôвъ жалувала. Правда, вы не будете на мене гнѣвати ся? Правда, що нѣ? Сказавши то стиснула она стареньку паню за руку и шепнула єй до уха: Правда, що можу на то числити? Люба панно Берто, чи можу сподѣвати ся, що колись такъ по полудни, але цѣле пополудне перебалакаємо собѣ въ моємъ городци, въ моємъ затѣночку, отъ такъ разомъ въ двôйку? Охъ, зробѣть колись менѣ ту ласку..."

И та жѣнка думала, що такими словами приєднає собѣ зовсѣмъ бѣдныхъ Мігалѣвъ до своихъ нечистыхъ цѣлей.

Чогожь тота жѣнка хотѣла?

Она хотѣла высватати стару, але богату Анну Берчі за Фаркаша; але стара богомôльна панна не хотѣла мати нѣякого дѣла зъ молодымъ залюбленымъ чоловѣкомъ, доки вôнъ єй не принесе письменного доказу, що вôнъ не бувъ законно зарученый зъ донькою Мігалѣвъ.

Девятьдесять девять розважныхъ дѣвчатъ були бы не журили ся такими дурницями, але она, панна, котрôй вже було сорокъ лѣтъ, мусѣла мати на то доказъ.

Я однакожь не виджу въ тôмъ ничого иншого, якъ лишь зрадливе глузованє судьбы, котра хоче кождому, котрого задумала упокорити, дати почути всѣлякî муки.

— Я, мамо, — каже панна Берта положивши руку на серце, що въ нѣй дуже чогось забило ся — я маю выставити старôй Гандзи письмо, що я нѣколи не була законною нареченою Фаркаша, на щожь менѣ то писати? Нѣколи...

А въ тôмъ словѣ „нѣколи“ заблысла може знову надѣя на щастє, що колись прибуде....

Але коли бѣдна дѣвчина хоче чогось дожидати, то найже буде дуже умѣренна въ своихъ бажаняхъ.

Берта мала въ собѣ тôлько упору, вôдваги и щирои надѣѣ, що не выставила того ганьблячого єи письма. Таки поправдѣ, не выставила.

Стара Гандзя Берчі мусѣла отже хочь-не хочь обôйти ся и безъ него та приступила зъ молодымъ двацять и чотирылѣтнымъ Ферімъ Фаркашемъ до престола и не могла успокоити своей совѣсти, чи тамта дѣвчина не була може дѣйстно законною нареченою Фаркаша. Таки такъ, мусѣла зъ тымъ тяжкимъ сумнѣвомъ въ своѣмъ старôмъ серци приступати до престола та складати присягу вѣчнои вѣрности. Але она єи все таки зложила, — зложила мимо того!

Не таке то ще велике нещастє перепроваджувати ся, коли вже не може бути инакше. Нѣхто не знає, де єго щастє, хочь всѣ за нымъ цѣле житє гонимо. Хочь Беречкôвъ дворокъ може и нѣколи не приносивъ щастя, бо люде умирали въ нѣмъ оденъ за другимъ, страта ишла за стратою, а все таки вдовиця Мігальова старала ся єго чимъ скорше вынаймити. Цѣлî два роки мусѣла она воювати зъ щурами, що були въ дворку дуже розплодились. Неразъ була то для неи немала радость, коли могла сказати: „Нинѣ рано убила Юстка ажь пятнацять штукъ того плюгавства“.

При тôмъ споглядала весело, якъ колибъ хотѣла додати охоты донцѣ, що вôдъ часу весѣля Фаркаша очевидно вянула, а вôдтакъ говорила:

— Дасть Богъ дочекати, то за пôвъ року не буде въ хатѣ анѣ однои мыши, не буде клопоту зъ ними. Кажу тобѣ, що способъ, якій придумавъ малый Дизьо Мігалій, то знаменитый. На другу зиму не будемо мати клопоту зъ коморою.

Ще того самого тыждня зъявивъ ся кривый Матій Беречкій и выповѣвъ имъ хату та сказавъ, щобы до св. Михайла выпровадили ся, бо рѣзникъ хоче въ дворку заложити собѣ ще и гостинницю, а навѣть лагодить ся строювати въ нѣй мѣщаньскî балѣ.

Та зовсѣмъ несподѣвана змѣна мала свою зовсѣмъ просту причину въ тôмъ, що Мігалѣ не могли точно платити чиншу.

Панъ Матій обôйшовъ ся певно досить красно и чемно, що не сваривъ ся зъ ними за ихъ неточнôсть.

Черезъ якійсь часъ не знали собѣ бѣднî рады, не знали, де мають подѣти ся; наконецъ стали роздумувати, чи не добре бы було, абы они перенесли ся до Бонігаду, зъ вôдки можна бы процесôвъ лѣпше допильнувати

и испыты зъ психіятріи, ґіґіены и шкôрныхъ недугъ. Приватпа практика мае бути дозволена доперва по однорôчнôй практицѣ шпитальнôй. Колеґія професорôвъ занимала ся тымъ еляборатомъ, котрый мае бути незадовго предложеный Міністерству просвѣты.

До Петербурга прибуло кôльканацять французскихъ офіцирôвъ на войскови студіи. Корпусъ офіцирôвъ першои бриґады российскои артілеріи принявъ ихъ снѣданемъ, на котрôмъ выголошувано тоасты зъ обохъ сторôнъ то за здоровле Карнота, то на успѣшнôсть царского дому, на братерство обохъ армій и дружбу обохъ народôвъ. Пôдчасъ снѣданя музика грала на перемѣну то Марсіліянку то царскій имнъ.

Дотеперѣшный сербскій посолъ въ Петербурзѣ Петроневичь, опускае свое становище, а на его мѣсце мавъ бути заименованый бувшій міністеръ торговлѣ и рôльництва Тавшановичь; однакъ российске правительство не приняло тои пропозиціи. Причина того мае бути така, що Тавшановичь уходить за приклонника прихильнои для Австріи и Нѣмеччины політики та що въ часахъ свого урядованя въ кабінетѣ старавъ ся ставляти запору завеликимъ российскимъ змаганямъ въ Сербіи.

Зъ Константинополя доносять, що болгарске правительство, одержавши раду Порты, абы само признало ся до формальнои похибки въ поступованю зъ выдалюванемъ Шадурна, засягнуло заразъ въ пôвурядовôй формѣ опініи кабінетôвъ вѣденьского, берлиньского, лондоньского и римского, котрі однодушно заявили, що пôсля ихъ гадки треба було дѣйстно завôзвати спôвдѣланя репрезентанта французского. Въ наслѣдокъ сего болгарске правительство вручить незадовго французскому репрезентантови въ Софіи ноту, зредаґовану въ вôдповѣднôмъ дусѣ, а по сѣмъ безпроволочно наступить поновне навязане зносинъ диплëматичныхъ помѣжь Францією а Болгаріею и конфліктъ мѣжь обома сими правительствами закôнчить ся.

Въ Рійо де Янейро дôстали ворохобники въ свои руки крѣпость Санта Крунъ и жадали повороту Фонсеки. Президентура примусила ворохобникôвъ до капітуляціи, а проводиръ ихъ вôдобравъ собѣ житє.

Вдовиця Мігальова, жѣнка зъ великимъ досвѣдомъ, мала всѣлякі пляны въ головѣ. Думала чи не пôйти бы до своякôвъ, але до котрыхъ? До Олексы Мігального? Коли той ставъ дуже гордый, вôдъ коли Богъ допомôгъ ему зъ его млыномъ. Нѣ, до него не пôйде за нѣяку цѣну въ свѣтѣ. Той недобрый чоловѣчиско мôгъ бы и безъ того знати, якъ коло нихъ круто, мôгъ бы бувъ прецѣ разъ або другій зайти до нихъ та сказати: Може вамъ, тѣтко, чого не стае, може вамъ стануги въ чôмъ въ пригодѣ? А може вамъ трохи муки? Огъ я вамъ и привѣзъ. А може веприка? Лежить онъ тамъ на возѣ на дворѣ. Та бо и дровъ у васъ дасть-Богъ. Некъ сему лиху! будете мати и дрова, хочь яку спору фѣрчину!

Але де бы то вôнъ такъ собѣ подумавъ!

Чи не навѣдатись може до Евеліны Шарґи. она богачка, бездѣтна; може позичить кôлька сотъ ринськихъ на процентъ.

И ще бы! Тажь она бы за крейцаръ и самого Христа зрадила. Щожь робити? Плаче и чекае, чи Богъ небесный не покаже яке чудо.

— Ось дивѣть ся, — каже глухій адвокатъ, Петро Ґаборъ та показуе на письмо — найвысшій трибуналъ рѣшивъ процесъ въ нашу користь.

— Господи! — Крикнула панна Берта и ажь зъ рукъ пустила робуту. — Котрый?

Панѣ Мігалій зъ радости ажь вôдвернула ся; не могла и слова промовити, лишь плакала, гôрко плакала.

(Конець буде.)

Новинки.

Львôвъ дня 10 (22) сѣчня.

— **Имснованя** Ц. к. краева Рада шкôльна именувала сталыми учителями и учительками: Іоахима Лянґера учителемъ мойсеевого вѣроисповѣданя при 4-кляс. школѣ въ Городку; Аполінарія Домбровского управителемъ 2-кл. школы въ Клепаровѣ: Щасного Длугошевского при школѣ 2 клясовôй въ Лапановѣ; Стан. Пôдгорского при школѣ етат. въ Устыяновѣ; Алойзу Фіялковску, Зофію Валлекову, Анастазію Литвиновичѣвну и Михайлину Шіллерôвну при 4 клясовôй школѣ дѣвочôй въ Станіславовѣ; Гонорату Гречаньску при школѣ етатовôй въ Радчи и Теклю Тольпошѣвну при школѣ етатовôй въ Чашинѣ.

— **Ц. к. краева Рада шкôльна** на засѣданю въ дня 19 сѣчня с. р. ухвалила: вылучити громаду Куйданцѣ, пов. коломыйского, изъ звязи конкуренціи шкôльнои въ Соповѣ и зорґанізувати въ Куйданцяхъ окрему школу етатову; перетворити етатову школу въ Буцневѣ, тернопôльского пов., вôдъ 1 вересня 1892 р. на 2-клясову, о двохъ учителяхъ зъ повною платнею 300 зр.; перетворити школу філіяльну въ Косеничахъ, перемыского пов., вôдъ 1 вересня 1892 р на етатову; зорґанізувати вôдъ 1 вересня 1894 школу 1-клясову въ Ковалѣ, пов. скалатского; 1-клясові школы етатові въ Березцѣ, Жерници нижнôй и Середнôмъ великôмъ, пов. лиського; а вôдъ 1 лютого 1892 р. 1-клясову школу філіяльну въ Перемиволкахъ, пов. жовкôвского; системізувати вôдъ 1 вересня 1892 р. для 4-клясовои школы народнои мужескои въ Бучачи посады учителѣвъ гр. кат. и римо-кат. религіи зъ рôчною платнею по 600 зр. зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожъ и въ 4-клясовôй школѣ дѣвочôй.

— **Візитація**. Шкôльный инспекторъ краевый, радникъ шкôльництва, п. Иванъ Левицкій, прибувъ во второкъ до Перемышля на візитацію ґімназіѣ и розпочавъ вôдъ рускихъ паралельокъ.

— **Зъ ц. к. Рады шкôльнои окружнои въ Сокали** дôстали мы до умѣщеня слѣдуюче повѣдомлене: Въ окрузѣ шкôльнôмъ сокальскôмъ суть до обсадженя посады учительскі при школахъ етатовыхъ и молодшихъ учителѣвъ надетатовыхъ вôдъ 1 лютого 1892 р. Поданя належить вносити до ц. к. Рады шкôльнои окружнои въ Сокали.

— **Смерть лихваря**. При кôнци грудня м. р. найшли въ лѣсѣ при дорозѣ до Камѣнки высячого трупа чоловѣка на деревѣ, а прикликаный патроль жандармеріи пôзнавъ Зеліґа Подгореца зъ Камѣнки. А що на тѣлѣ знайшли кôлька ранъ на головѣ, то жандармъ розпочавъ доходжене и приарештувавъ пôдозрѣного о убійство Тимка Карвацкого зъ Горпина, котрый въ слѣдствѣ призназъ ся до злочину, подаючи за причину месть задлятого, що Зелігъ Подгорецъ забравъ его маетокъ за лихварски довги.

— **Убійникъ дѣвчатъ Шнайдеръ**, котрого страшнѣ злочины выкрыла була вѣденьска полиція и мы о нѣмъ уже кôлька разôвъ писали, призназъ ся вже вкôнци до своихъ злочинкôвъ, зѣдаючи, що тымъ лихимъ духомъ, що намовлявъ его до тыхъ страшныхъ злочинôвъ, була его жѣнка, котра ще и учила его засыпляти свои жертвы наркотичными средствами а вôдтакъ ихъ убивати.

— **Въ катастрофѣ** надъ рѣкою Куръ, де заломивъ ся мôстъ пôдчасъ повороту вôрменьскои процесіѣ зъ святойорданьского торжества въ Тифлісѣ, утопилось 73 особы, а 40 удало ся якось выратувати вôдъ смерти. Числа покалѣченыхъ ще не знати а зъ священикôвъ нѣхто не дôзнавъ нѣякои тѣлесной шкоды. Мôстъ той збудувавъ якійсь вôрменьскій священикъ, а нарôдъ домагае ся строи кары на него. Передъ мешканемъ вôрменьского епископа зробили мешканцѣ демонстрацію и повыбивали въ палатѣ епископа вôкна.

— **Штучне горло**. Професоръ берлиньского університету, Юлій Вольфъ, представивъ въ лѣкарскôмъ товариствѣ зôбранымъ лѣкарямъ 50 лѣтного чоловѣка, котрому задля рака въ горлѣ вытяли передъ трома мѣсяцями цѣлу гортанку. Операція повела ся, хôдъ недуги бувъ легкій, температура анѣ разъ не пôдносилась. Хорого живили зразу зондою жолудковою, вôдтакъ вставили ему штучну гортанку, щобы привернути ему не лишь здоровле але и голосъ. Хорый говоривъ такъ голосно, що можна було его чути навѣть до другои салѣ, лишь голосъ трошка хрипавый. Лѣкарѣ мають надѣю, що недуга не заверне другій разъ и хорый прийде зовсѣмъ до здоровля и до силъ.

— **Небезпечна штука**. Въ парискихъ каварняхъ дававъ якійсь чоловѣкъ представленя гіпнотичнѣ, усыпляючи людей. Такъ загіпнотизувавъ вôнъ минувшои суботы одного молодця, котрый якъ заснувъ, то вже и не мôгъ пробудитись. Прикликали лѣкаря, але и той не мôгъ нѣчо вдѣяти. Мусѣли сплячого молодця занести до его дому, де знову зôбрались коло его постелѣ перші знаменитости лѣкарскі, але и се нѣчо не помогло. Молодець не обудивъ ся бôльше.

Телеграмы.

Вѣдень 22 сѣчня. Комісія правнича закôнчила ґен. дебату надъ закономъ о приготовляючôй службѣ судейскôй и о испытахъ судейскихъ. Дебата повертала ся головно около трилѣтнои приготовляючои службы судейскои. Референтомъ выбрано посла Мадейского. — Въ комісіи економічнôй розпочалась дебата надъ закономъ противъ піяньства. Пос. Козловскій промовлявъ за тымъ, щобы налоговыхъ піякôвъ признати законно на рôвни зъ малолѣтными.

Петербургъ 22 сѣчня. Царь выславъ московского бурмістра яко делеґата до всхôдныхъ ґуберній, щобы вôнъ закупивъ тамъ нагромаджене у спекулянтôвъ збôже для голодуючихъ за 15 міл. руб. по приступнôй цѣнѣ, а колибъ они не хотѣли то збôже продати, щобы имъ его засеквеструвавъ.

Софія 22 сѣчня. Устна нота болгарского правительства, передана отоманьскому комісареви въ справѣ Шадурна, мѣстить въ собѣ проектъ, пôсля котрого правительство болгарске обовязуе ся на будуче при выдалюваню заграничныхъ пôдданыхъ повѣдомляти дотычнѣ консуляты, а коли до означеного часу дотычна особа не выѣде зъ Болгаріи, то правительство еи тогди само выдалить.

Поѣзды зелѣзничі.

Пôсля середно европейского часу (Вôдъ 1 жовтня 1891).

До Львова приходять:

8·31 п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.
3·10 п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіславова, и Стрыя.
11·12 п. особ.: зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя.
6·17 п. особ.: зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова.
1·22 п. особ. 7·23 п. посп.: зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Станіславова и Гусятина.
11·22 п. особ.: зъ Коломыѣ, Саніславова и Гуситына.
7·50 п. мѣш.: зъ Равы Рускои.
3·46 п. мѣш.: зъ Сокаля и Белзця.
Зъ Кракова: о 8·50 п. особ., о 4·03 п. посп., о 7·15 п. мѣш. и 9·28 п. посп.
Зъ Пôдволочискъ на Пôдвамче: о 2·38 п. мѣш., о 2·08 п. пос. и о 7·01 (часъ львôвскій) п. особ.

Зô Львова вôдходять:

5·50 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Нов. Санча, Лавочного, Пешту, Мункача, Станіслава и Гусятына.
10·54 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Сухои и Станіславова.
7.48 п. особ.: до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова, Гусятина, Хирова и Сухои.
4·48 п. особ.: до Станіславова и Коломыѣ.
8·40 п. посп. 9.48 п. особ. до Станіславова, Черновець, Сучавы, Ясъ, Гусятина.
3·54 п. особ.: Станіславова, Черноець. Яссъ и Букарешту.
8·49 п. мѣш.: до Белзця и Сокаля.
5·40 п. мѣш. до Равы Рускои.
До Кракова: о 4·20 п. особ., о 7·20 п. особ., о 2·28 п. посп. и о 8·30 п. мѣш.
До Пôдволочискъ зъ Пôдвамча: о 10·15 п. особ., о 4·22 п. посп. и о 11·05 (часъ львôвскій) п. мѣш.

Примѣтка: Годины надруковані грубыми числами означаютъ часъ нôчный вôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.